

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/114/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118322318
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6118322318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Bratislava, Pajštúnska č. 5, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, Bratislava, Pajštúnska č. 5, mene ktorej koná Mgr. Tomáš Kušnir, proti žalovanej: Z. O. N. W. V. Q. I. Č. F. M. H. Q. I. Á. , J. O. XX.XX.XXXX, Y. G. G., J. Č.. XXXXX/XX, o zaplatenie sumy 1.350,00 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 31. marca 2020, č. k. 60 C 127/2018-222, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 31. marca 2020, č. k. C 127/2018-222, **p o t v r d z u j e**. 60

II. Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 31.3.2020, č. k. 60 C 127/2018-222, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 836,41 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 836,41 € od 28.11.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,92 % (výrok III.). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 9, § 54 ods. 1, 2, 3, 4, § 565, § 103, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 524 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 4, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), d), f), g) i), w), § 10 ods. 1 písm. a), b), c), § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 151, § 185 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica žalobou doručenou dňa 19.8.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.350,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 28.11.2017 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.11.2017 uzavretej medzi postupcom Československá obchodná banka, a.s. a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 30.5.2013 Zmluvu č. XXXXXXXXXXR (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení

zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v Zmluve a vo VOP. Podľa žalobcu Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa Zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 1.9.2015 oznámil žalovanej, že dňom 31.8.2015 vyhlásil celý úver za splatný. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia sumu vo výške 2.358,38 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.350,- €, z riadneho úroku vo výške 796,85 €, z úroku z omeškania vo výške 211,53 € a z poplatkov vo výške 0,- € v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná po postúpení pohľadávky nevykonala žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 1.350,- €, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru, zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 1.008,38 € (riadny úrok vo výške 796,85 € a neuhradený úrok z omeškania vo výške 211,53 €) si žalobca v tomto konaní neuplatnil. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom 28.11.2017, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

1.2. Okresný súd Banská Bystrica vydal v upomínacom konaní platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná odpor, v ktorom vzniesla námietku premlčania nárokovanej pohľadávky, ktorá sa premlčala 1/2018. Žalobca si uplatnil pohľadávku až 2/2018. Posledná kreditná úhrada žalovanou pred vyhlásením úveru za splatný bola uskutočnená v 12/2014, po vyhlásení úveru za splatný bola vykonaná úhrada vo výške 100,- €. Právny predchodca žalobcu po poslednej úhrade zosplatnil úver až po 9. mesiacoch a žalobca si uplatňuje súdnou cestou zaplatenie svojej pohľadávky po 2,5 roku. Na základe Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie v bode II. čerpanie a splácanie úveru „v prípade nepovoleného prečerpania Úverového limitu je čiastka, o ktorú bol Úverový limit prečerpaný, splatná ihneď“. Úverový rámec povoleného prečerpania bol vo výške 1.350,- €. V 12/2014 sa žalovaná dostala do nepovoleného prečerpania vo výške 1.487,20 €, teda je v nepovolenom prečerpaní a úver sa na základe vyššie citovaného článku stal splatným ihneď. Premlčacia doba začala plynúť od 1/2015, nakoľko ide o spotrebiteľský úver, žalobca si mohol uplatniť pohľadávku súdnou cestou do 1/2018. Z dôvodu podaného odporu bol platobný rozkaz zrušený, žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní, vec bola postúpená súdu príslušnému na prejednanie veci podľa C.s.p.

1.3. Žalobca nesúhlasil s názorom žalovanej o premlčaní pohľadávky. Uviedol, že žalovaná bola právnym predchodcom žalobcu vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou označenou ako „Oznámenie o zosplatnení úveru“ zo dňa 1.9.2015. Dňa 15.8.2018 bola podaná žaloba na súd, teda pohľadávka žalobcu nie je premlčaná.

1.4. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 174/2016, zo dňa 10.11.2016, R 28/1984 a R 91/2004 a uviedla, že akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. Na základe vyššie uvedených rozhodnutí je dôležitá pre plynutie premlčania doba, kedy vznikla dlžníkovi povinnosť plnenia a nie čas vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

1.5. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovanou dňa 30.5.2013 Zmluvu (č. XXXXXXXXXXR), na základe ktorej postupca - Československá obchodná banka, a.s. - poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo forme povoleného prečerpania do výšky úverového limitu 1.450,- € ako spotrebiteľský úver s tým, že úver môže byť čerpaný do 30.5.2013. Podmienky poskytnutia úveru boli nasledovné: úroková sadzba 19,80 % a sadzba úroku z omeškania 5,5 %. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú a dlžník je podľa Zmluvy povinný úver splatiť na požiadanie banky. Súčasťou Zmluvy sú Obchodné podmienky a VOP. Z výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 20.1.2015 súd zistil, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej čiastky ku dňu 19.1.2015 vo výške 25,03 €. Z opakovanej výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 2.3.2015 súd zistil, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej čiastky ku dňu 1.3.2015 vo výške 89,92 € s upozornením, že banka v prípade, ak nebude dlžná čiastka uhradená, vyhlási celý záväzok zo Zmluvy za predčasne splatný. Z poslednej výzvy na úhradu pohľadávky zo dňa 15.5.2015 súd zistil, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej čiastky ku dňu 14.5.2015 vo výške 133,77 € s upozornením, že v opačnom prípade bude úver vyhlásený za splatný. Z oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 1.9.2015 súd zistil, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej vyhlásenie splatnosti celého úveru dňom 31.8.2015 s odôvodnením, že bola viackrát veriteľom písomne vyzvaná, aby bez meškania uhradila svoj splatný záväzok zo Zmluvy. Zároveň veriteľ vyzval žalovanú na úhradu celého dlhu vo výške 1.661,39 €. Zmluvou o postúpení pohľadávok pôvodný veriteľ

ako postupca - Československá obchodná banka, a.s. postúpila pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 12.6.2017. Pokusom o zmier zo dňa 20.6.2018 bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžnej sumy spolu vo výške 2.399,47 € do 27.6.2018. Z priebehu čerpania a splácania úveru súd zistil, že žalovaná na bežnom účte čerpala spolu sumu 63.621,77 € (vrátane povoleného prečerpania) a spolu na účet zaplatila (a tým aj splatila na istinu, úroky, úroky z omeškania a poplatky z úveru) sumu 62.651,59 €. Túto skutočnosť žalobca v priebehu konania výslovne potvrdil. Posledná úhrada pred zosplatnením dňa 31.8.2015 bola vykonaná žalovanou v mesiaci 12/2014 splátkou vo výške 1.510,89 €. V čase zosplatnenia predstavovala pohľadávky žalobcu sumu spolu 1.661,39 €, ktorá suma pozostávala z istiny 1.450,- €, zmluvných úrokov vo výške 207,50 €, úrokov z omeškania vo výške 3,89 €. Následne v 12/2018 uhradila žalovaná sumu 100,- €, ktorú právny predchodca žalobcu započítal na istinu. V konaní si žalobca uplatnil iba istinu vo výške 1.350,- €.

1.6.1. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že právny predchodca žalobcu (ČSOB) uzatvoril so žalovanou Zmluvu - zmluvu o spotrebiteľskom úveru vo forme povoleného prečerpania účtu, na základe ktorej bola oprávnená čerpať úver do výšky úverového limitu 1.450,- €. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením svojho záväzku podľa Zmluvy, keď posledná úhrada bola vykonaná v mesiaci 12/2014 splátkou vo výške 1.510,89 €. Zo Zmluvy je ďalej zrejmé, že žalovaná ako dlžníka bola povinná úver splatiť na požiadanie banky. V prvom rade súd prvej inštancie posudzoval žalovanou vznesenú námietku premlčania a túto vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú, poukazujúc na relevantnú judikatúru súdov (rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9 Co 44/2018, sp. zn. 10 Co 88/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 17 Co 228/2016), ktorú pri rozhodovaní zohľadnil, prihliadajúc na princíp spravodlivosti a uvedomujúc si, že existuje aj odlišná judikatúra súdov, vrátane tej, na ktorú poukazovala žalovaná.

1.6.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o splnení dlhu v splátkach (§ 565 Občianskeho zákonníka), ako je tomu aj v prípade uzatvorenej Zmluvy, dovoľuje veriteľovi, aby od dlžníka požadoval vždy iba zaplatenie tej splátky, ktorá sa stala zročnou (splatnou). Každá zo splátok predstavuje totiž samostatné plnenie, čo je tiež dôvod, pre ktorý pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka samostatne, a to od doby zročnosti jednotlivých splátok (v súdnej právnej veci bol dátum splatnosti dohodnutý v súlade s Obchodnými podmienkami k poslednému dňu daného mesiaca, teda premlčacia doba by začala plynúť pre každú jednotlivú splátku vždy k 1. dňu v nasledujúcom príslušnom kalendárnom mesiaci). Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka ale zároveň pripúšťa dohodu medzi veriteľom a dlžníkom, že nespĺnením jednej zo splátok sa stane splatným celý dlh. Uvedené ustanovenie zakotvuje právo, nie povinnosť veriteľa, dlh v prípade omeškania dlžníka zosplatniť, nič mu ale nebráni požadovať plnenie jednotlivých, postupne zročných splátok úveru. V prípade jednorazového zosplatnenia dlhu premlčacia trojročná doba pre právo na zaplatenie celého zostávajúceho (zosplatneného) dlhu začína plynúť odo dňa, keď sa stala splatnou celá nespĺnená splátka. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka modifikuje ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k spotrebiteľským, a to tak, že podľa citovaného ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok: a) musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, b) strata výhody splátok nastáva až po uplatnení tohto práva veriteľom, ktorý môže toto právo uplatniť najskôr po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c) veriteľ dlžníka upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. T.j. v prípade spotrebiteľskej zmluvy až po uplynutí trojmesačnej lehoty nastane strata výhody splátok upravená v § 565 Občianskeho zákonníka, ak je splnená súčasne podmienka o upozornení dlžníka veriteľom, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky. Ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať splatenie celého dlhu, bol by naďalej oprávnený požadovať len zaplatenie už splatnej splátky. Pred uplynutím uvedenej lehoty nie je veriteľ oprávnený žiadať od dlžníka splnenie celého dlhu naraz. Súd v tejto súvislosti uviedol, s odkazom na vyššie citovanú judikatúru, že ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich.

1.6.3. V prejednávanej veci súd prvej inštancie poukázal na to, že bez ohľadu na § 565 Občianskeho zákonníka bola žalovaná ako dlžníka podľa Zmluvy povinná splatiť úver kedykoľvek na požiadanie banky ako veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) a z VOP vyplývalo jeho právo úver aj predčasne zosplatniť. V predmetnej veci si veriteľ uplatnil právo na zaplatenie dlhu naraz listom zo dňa 31.8.2015, keď je zrejmé, že si predmetné právo uplatnil po uplynutí trojmesačnej lehoty z dôvodu, že žalovaná bola kontinuálne v omeškani so splátkami za mesiace 1-7/2015. Žalobca správne namietal, že bolo preukázané a tiež nebolo zo strany žalovanej namietané, že táto bola v čase vyhlásenia mimoriadnej

splatnosti úveru (31.8.2015) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom dlžná suma splátok ku dňu 14.4.2015 bola vyčíslená vo výške 133,77 €. Keďže vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je právom prislúchajúcim veriteľovi, je preto na ňom, kedy k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dôjde s ohľadom na povahu konkrétneho prípadu. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že ku dňu 14.5.2015, podľa poslednej výzvy na úhradu pohľadávky bola žalovaná v omeškaní so zaplatením splátok v celkovej výške 133,77 €, ktorú sumu (ani sumu dlžných splátok do 19.8.2015) žalobca na výzvu súdu nevedel, z dôvodov ktoré ozrejmil (o. i. neexistencia amortizačnej tabuľky a druh úveru) rozčleniť na istinu a príslušenstvo a prípadné poplatky. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 19.8.2018, premlčané boli jednotlivé splátky splatné do 19.8.2015, dňa 31.8.2018 zosplatnený zostatok úveru premlčaný nebol. Z dôvodu, že žalobca si v konaní uplatnil iba istinu, chcel súd prvej inštancie túto okolnosť zohľadniť aj pri posúdení výšky sumy, ktorá je premlčaná v dôsledku premlčania splátok. Bremeno tvrdenia a dokazovania v tejto časti nároku zaťažovali žalobcu, ktorý výšku splatnej istiny nepreukázal (pričom výšku splátok pre účely výziev vyčíslil právny predchodca vedel), preto súd, vychádzajúc zo zrejmych a v konaní preukázaných skutočností zistených z obsahu spisu, prihliadol tak na prospech spotrebiteľa na premlčanie vo vzťahu k celej výške omeškaných splátok vyčíslených k 14.5.2015 vo výške 133,77 €.

1.6.4. Súd prvej inštancie posúdením Zmluvy dospel k záveru, že ide o zmluvu, ktorá spadá pod reguláciu zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže pôvodný žalobca poskytol žalovanej úver vo forme povoleného prečerpania v rámci svojej podnikateľskej činnosti (ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra právneho predchodcu žalobcu) a zároveň žalovaná nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania (v tejto súvislosti nebol tvrdný ani preukázaný opak), pričom aplikácia zákona č. 129/2010 Z. z. na tento druh úveru vyplýva z § 1 ods. 4 uvedeného zákona. Uzatvorená Zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, ktorá má podobu štandardnej formulárovej zmluvy typickej tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch opakovane a žalovaná ako spotrebiteľ vzhľadom na jej formulárovú predtlač, jej obsah nemohla žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť. Poskytnutý úver je úverom spotrebiteľským, z čoho vyplýva, že uzatvorená Zmluva musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné (sprísnené) náležitosti ustanovené v § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pre tento typ úveru. Dôsledná aplikácia ustanovení citovaného zákona znamená taký výklad právnej úpravy, ktorý je pre spotrebiteľa dostatočne zrozumiteľný a poskytuje mu ochranu pred nevyváženými zmluvnými dojednaniami v spotrebiteľskej zmluve. Súd ex offo je povinný každý zmluvný vzťah posudzovať z hľadiska noriem na ochranu spotrebiteľa, teda má skúmať ex offo, či niektorá zo zmluvných podmienok nemá charakter neprijateľných zmluvných podmienok na ujmu spotrebiteľa. Po preskúmaní uzatvorenej Zmluvy súd prvej inštancie zistil, že Zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 10 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.). Jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o konečnej splatnosti úveru. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch a vyššie uvedených ustanovení je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17 Co 151/2012). Súd prvej inštancie konštatoval, že Zmluva, okrem údajov o dobe jej trvania na neurčito, údaj o termíne končenej splatnosti úveru neobsahuje vôbec. Absenciu uvedenej náležitosti a ani ostatných podstatných náležitostí v žiadnom prípade nemôžu nahradiť malým písmom písané, rozsiahle, individuálne nevyjednané VOP alebo Obchodné podmienky k Zmluve, či iná osobitná listina. Ak totiž zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpisuje náležitosti, s neuvedením ktorých spojil tak závažný dôsledok, akým je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úverov v prípade úveru formou povoleného prečerpania), tak je zrejmé, že tieto museli byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedené priamo v takejto zmluve a nemohli byť nahradené odkazmi na všeobecné či iné podmienky, alebo osobitnú listinu, keď žalobca na tieto ohľadne podstatných náležitostí ani neodkazoval, obmedzil sa len na konštatovanie, že Zmluva ich obsahuje. Samotná Zmluva ani neobsahuje jednoznačné a presné odkazy na správne konkrétne ustanovenia VOP či Obchodných podmienok veriteľa tak, aby umožnila spotrebiteľovi presne zistiť, kde sa nachádza každá z povinných informácií podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré neboli uvedené v zmluve o úvere. Absencia uvedenej náležitosti má pritom v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) citovaného

zákona v prípade úveru formou povoleného prečerpania za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaná na bežnom účte čerpala spolu sumu 63.621,77 € (vrátane povoleného prečerpania) a spolu na účet zaplatila (a tým aj splatila na istinu, úroky, úroky z omeškania a poplatky z úveru vo forme povoleného prečerpania) sumu 62.651,59 €, patrila by žalobcovi (ktorého aktívna vecná legitímácia v konaní bola preukázaná oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 12.6.2017) suma rovnajúca sa rozdielu medzi uvedenými sumami, t. j. suma vo výške 970,18 €. Po zohľadnení sumy vo výške 133,77 €, nárok na zaplatenie ktorej súd vyhodnotil ako premičaný, zaviazal súd žalovanú na zaplatenie sumy 836,41 €, a to spolu s úrokmi z omeškania (keďže žalovaná sa dostala s úhradou svojho dlhu do omeškania) vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.), t. j. vo výške 5 % ročne (súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia zrejme omylom uviedol výšku 5,15 %; poznámka odvolacieho súdu) a to v súlade so žalobnou žiadosťou odo dňa 28.11.2017 (keďže v tom čase už žalovaná, vzhľadom na vyhlásenie splatnosti úveru dňa 31.8.2015 - čo nebolo v konaní žiadnym spôsobom rozporované, bola v omeškani). Vo zvyšnej časti žalovanej sumy 513,59 € (1.350,- € - 970,18 € - 133,77 €) spolu s príslušenstvom tejto časti pohľadávky súd žalobu zamietol. Súd prvej inštancie dôvodil, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že na základe Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie v prípade nepovoleného prečerpania Úverového limitu je čiastka, o ktorú bol Úverový limit prečerpaný, splatná ihneď, keď úverový rámec povoleného prečerpania bol vo výške 1.350,- €, čím dôvodila počiatok plynutia premičacej doby od 1/2015. Toto tvrdenie žalovanej nie je správne, keď zo Zmluvy jednoznačne vyplýva výška úverového limitu 1.450,- €. Ani tvrdenie, že v 12/2014 sa žalovaná dostala do nepovoleného prečerpania vo výške 1.487,20 € súd prvej inštancie nevyhodnotil ako pravdivé, keď čerpanie 1.487,20 € nebolo prečerpaním úveru, ako je zrejme z priebehu čerpania a splácania úveru, keď suma zostatku úveru je rovnaká vo výške 1.450,- €. Navyše predmetom tohto konania nie je pohľadávka žalobcu z titulu nepovoleného prečerpania, ale zaplatenie zostatku úveru vo forme povoleného prečerpania vo výške 1.450,- € poskytnutého žalovanej k jej bežnému účtu.

1.6.5. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 158/2010 zo dňa 30.11.2011). Uviedol, že v tomto konaní vykonal všetky dôkazy navrhnuté stranami, žiadny návrh na doplnenie dokazovania nebol stranami uplatnený a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné, tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p., v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.350,- €, súd mu priznal sumu vo výške 836,41 €, žalobca mal teda úspech v konaní vo výške 61,96 % a žalovaná vo výške 38,04 %. Pomer úspechu v konaní súd zistil tak, že od percentuálneho úspechu úspešnejšej strany, ktorou bol v tomto prípade žalobca, odpočítal úspech menej úspešnej strany, ktorou bola v tomto prípade žalovaná a zistil, že čistý úspech žalobcu predstavuje 23,92 %.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, podal odvolanie žalobca dôvodiac, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Odvolateľ uviedol, že v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré odkazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i) a w), zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania musí obsahovať určenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluvné strany sa dohodli, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Zároveň v zmysle ustanovení zmluvy bol dlžník (žalovaný) povinný splatiť úver kedykoľvek na požiadanie banky. Podľa žalobcu v zmluve došlo k určaniu doby trvania zmluvy, t. j. doba neurčitá. Logicky však nebolo možné určiť termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú, t. j. v čase jej uzavretia nebolo možné určiť dátum konečnej splatnosti. Poukázal na to, že v konaní uviedol, že povolené prečerpanie je druh spotrebiteľského úveru, vďaka ktorému môže dlžník čerpať financie z účtu bankového subjektu aj nad rámec dlžníkovho aktuálneho zostatku, povolené prečerpanie môže dlžník splácať naraz alebo priebežne postupným vkladáním finančných prostriedkov na jeho účet. Úroky platí dlžník len zo sumy, ktorú čerpal, teda nie z celej výšky úverového rámca, ktorý mu bol poskytnutý. Na základe toho nie je pri uzatvorení zmluvy zrejme, akú sumu bude dlžník reálne čerpať, aká bude výška splátky dlžníka, dokedy bude dlžník povolené prečerpanie využívať a tým určiť termín konečnej splatnosti. Dlžníkovi

sa neposkytuje jednorazový úver, ktorý je povinný splatiť v stanovenom čase dohodnutými splátkami v presne určenom počte s určením termínu splatnosti tej ktorej splátky. V prípade uváženia týchto skutočností je zrejme, že nebolo nijakým spôsobom možné určiť termín konečnej splatnosti. Žalobca uviedol, že zákona č. 129/2010 Z. z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom, s cieľom účinným spôsobom informovať spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľského úveru, na základe čoho by spotrebiteľ mohol lepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Pokiaľ podľa súdu prvej inštancie v zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, žalobca poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“), ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve zákonom č. 129/2010 Z. z. S poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice, podľa ktorého „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere“ dôvodil, že je zrejme, že táto náležitosť bola v zmluve uvedená tak, že sa uzatvára na dobu neurčitú s tým, že dlžník (žalovaný) je povinný splatiť úver kedykoľvek na požiadanie banky. Žalobca v tejto súvislosti podporne poukázal aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí zo dňa 9.11.2016, vo veci C- 42/15 judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor Európskej únie v predmetnom rozhodnutí ďalej judikoval, že za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Žalobca dôvodil, že členské štáty sa snažia z právnej úpravy vychádzajúcej z Európskej únie vyťažiť čo možno najviac, na základe čoho prevezmú do svojho vnútroštátneho právneho poriadku úpravu, ktorá s cieľom smernice nekorešponduje, čo je aj tento prípad. Cieľ smerníc je však záväzný pre všetky orgány, ktoré sú na základe rozhodnutia štátu zodpovedné za poskytovanie verejných služieb a ktoré majú na tento účel určité osobitné právomoci, ktoré sú nad rámec pravidiel medzi jednotlivcami. V prípade, ak Súdny dvor Európskej únie vysloví, že členský štát porušil únieové právo, určí, akým spôsobom môže protiprávny stav odstrániť. Ak členský štát protiprávny stav neodstráni ani na základe rozsudku, môže Súdny dvor Európskej únie uložiť členskému štátu paušálnu pokutu alebo dokonca opakujúce sa penále. Vzhľadom na to možno hovoriť o záväznosti rozhodnutí Súdneho dvora de facto, keďže faktickú všeobecnú záväznosť týchto rozhodnutí je možné vyvodiť zo zásady zodpovednosti členského štátu za škodu, ktorú spôsobil porušením práva Únie. Nemožno teda súhlasiť s rozhodnutím súdu, keď nerešpektoval vyššie uvedenú smernicu v spojitosti s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, C- 42/15 a nie je možné súhlasiť s názorom súdu, že pre neuvedenie náležitosti, ktorej určenie však nebolo reálne možné, je úver potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov a pričítať tento nedostatok na strane zákonodarcu na ťarchu žalobcu.

2.2. Odvolateľ nesúhlasil s postupom súdu, podľa ktorého tento, po posúdení úveru ako bezúročného a bez poplatkov, následne od sumy istiny vo výške 970,18 €, určenej ako rozdiel medzi sumou čerpaných a uhradených finančných prostriedkov, odpočítal sumu 133,77 € vyčíslenú ku dňu 14.5.2015 ako dlh z omeškaných splátok, v ktorej časti považoval súd nárok žalobcu ku dňu podania žaloby za premičaný. Suma 133,77 € bola určená ako dlh žalovaného ku dňu 14.5.2015 vo výzve zo dňa 15.5.2015 označenej ako Posledná výzva na úhradu pohľadávky. Súd mal za to, že žalobca neupresnil, aká časť zo sumy 133,77 € tvorí istinu a aká časť príslušenstvo. Preto súd celú túto sumu vyhodnotil ako výšku dlžnej istiny, ktorú z dôvodu premičania odpočítal od sumy čistej istiny určenej rozdielom medzi sumou čerpaných a uhradených finančných prostriedkov. Odvolateľ mal za to, že suma 133,77 € nie je istina a nemožno ju v nijakom prípade započítať na sumu čistej istiny vo výške 970,18 € určenej rozdielom medzi výškou čerpaných a uhradených finančných prostriedkov. Dôvodil, že suma 133,77 € tvorí len úrok z úveru a úrok z omeškania. Uvedené síce žalobca jednoznačne nešpecifikoval, avšak táto skutočnosť je zrejma z predloženej platobnej histórie, kde je k mesiacu 4/2015 celkový dlh žalovaného v sume 114,77 €, ktorý pozostáva z úroku z úveru v sume 113,86 € a z úroku z omeškania v sume 0,91 €. Následne k mesiacu 5/2015 je zrejme, že celková výška dlhu žalovaného bola v sume 138,99 €, ktorá pozostáva z úroku z úveru v sume 137,46 € a z úroku z omeškania v sume 1,53 €. Súd sám na predmetný dôkaz vo svojom rozhodnutí poukazuje. Preto žalobca zastáva názor, že pokiaľ súd z predmetného dôkazu vychádzal aj pri určení splátok, ktoré dlžník neuhradil, prípadne pri posúdení vykonaných úhrad zo strany dlžníka, rovnako bolo z predmetného dôkazu zrejme, že až od

8/2015 pozostával dlh žalovaného aj z istiny vo výške 1.450,- €. Z uvedené je podľa odvolateľa zrejme, že dlh ku dňu 14.5.2015 vo výške 133,77 € je suma pozostávajúca len z riadneho úroku z úveru a z úroku z omeškania, preto nie je žiaden dôvod, aby túto sumu súd odpočítal od sumy čistej istiny určenej rozdielom čerpaných a uhradených finančných prostriedkov.

2.3. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie aj v časti o zaplatenie 513,59 €, resp. aby v tomto rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku I. a III., podala odvolanie žalovaná dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odvolateľky nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť ani čiastočne a to z dôvodu premlčania celého žalobcom uplatneného nároku. Odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietla a žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, resp. aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnila si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie na posudzovanie vznesenej námietky premlčania podľa odvolateľky použil správne ustanovenia § 53 ods. 9, § 101, § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka, avšak nesprávne si tieto vyložil na zistený skutkový stav a nesprávne ich aplikoval, v dôsledku čoho potom nesprávne právne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby a vo veci tak nesprávne rozhodol, keď čiastočne vyhovel žalobe žalobcu. Odvolateľka vytykala súdu prvej inštancie, že neskúmal, pre ktorú nezaplatenú splatnú splátku si právny predchodca žalobcu uplatnil právo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, čo vzhľadom na vznesenú námietku premlčania bol povinný skúmať a to riadiac sa ustanovením § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, v ktorom je upravený okamih začatia plynutia premlčacej doby. Ak by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav riadne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a to § 53 ods. 9, § 565 a § 103 nevynímajúc jeho vetu druhú, nemohol by v takom prípade žalobe žalobcu čiastočne vyhovieť a to z dôvodu premlčania žalobcom uplatneného nároku v celom rozsahu. Odvolateľka poukázala na to, že z vykonaného dokazovania v konaní pred súdom I. inštancie vyšli najavo tieto skutočnosti, a to, že poslednou uhradenou splátkou bola splátka 12/2014 a že ďalšie splátky úveru (t. j. počnúc splátkou splatnou dňa 01/2015) žalovaná pred zosplatením celého zostatku úveru už nevykonala; že právny predchodca žalobcu tzv. poslednou výzvou pred zosplatením zo dňa 15.5.2015 upozorňoval žalovanú na uplatnenie práva zosplatiť úver a že v čase zasielania tejto poslednej výzvy bola žalovaná v omeškaní po dobu viac ako troch mesiacov so splátkami: za mesiac január 2015, február 2015, marec 2015, apríl 2015, pričom toto omeškanie pretrvávalo aj po výzve a trvalo aj v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru; že právny predchodca žalobcu úver zosplatiť listom zo dňa 31.8.2015, pričom medzičasom sa stali splatnými ďalšie splátky, a to: splátka za mesiac máj 2015, splátka za mesiac jún 2015, splátka za mesiac júl 2015. Tieto vyššie uvedené skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, mali zásadný právny význam pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka veta druhá. Súd prvej inštancie im však nevenoval pozornosť a tieto z pohľadu zákonných ustanovení § 53 ods. 9, § 103 veta druhá a § 565 Občianskeho zákonníka vôbec nevyhodnotil, a to ani vo vzájomnej súvislosti listinnými dôkazmi, a to poslednou výzvou pred zosplatením zo dňa 14.5.2015 a vyhlásením úveru za predčasne splatný listom zo dňa 31.8.2015. Odvolateľka dôvodila, že vzhľadom na zákonné podmienky v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré musia byť splnené na to, aby mohlo dôjsť k zosplateniu úveru, tak právny predchodca žalobcu poslednou výzvou zo dňa 15.5.2015 mohol v tom čase upozorňovať žalovanú na možnosť využitia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru vo vzťahu k neuhradeným splátkam za mesiac január 2015, za mesiac február 2015, za mesiac marec 2015, za mesiac apríl 2015, s ktorými bola žalovaná v tom čase v omeškaní o viac ako tri mesiace. Žalovaná ako prvú nezaplatila splátku splatnú dňa 1/2015, a nezaplatili ani žiadnu ďalšiu splátku. Splátka za mesiac január 2015 je teda v poradí prvou splátkou, kvôli ktorej mohlo dôjsť k zosplateniu úveru. Keďže právny predchodca žalobcu využil svoje právo vyhlásiť celý úver za predčasne splatný listom zo dňa 31.8.2015, k zosplateniu tak mohlo dôjsť len so splátkami splatnými dňa 1/2015, 2/2015, 3/2015, 4/2015, (t. j. s poukazom k výzve zo dňa 15.5.2015 uplynuli viac ako 3 mesiace). V najkrajnejšom prípade, ak by sa počítalo trojmesačné omeškanie so splátkami od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru dňa 31.8.2015, žalovaná mohla byť v omeškaní so splátkami 2-4/2015 (pri zachovaní trojmesačnej lehoty s omeškaním, pričom splátky splatné 5-7/2015 neboli k 31.8.2015 v omeškaní viac ako 3 mesiace. Trojročná premlčacia doba celého zosplateného dlhu tak začala najskôr plynúť mesiacom 1/2015 a

uplynula dňom 1/2018 a najneskôr začala plynúť dňom 4/2015 a uplynula dňom 4/2018. Keďže žaloba žalobcu bola súdu doručená dňa 19.8.2018, tak s poukazom na vyššie uvedené bola podaná po uplynutí premlčacej doby zosplatneného zostatku úveru, ako aj zodpovedajúcich úrokov z omeškania, ktoré majú akcesorickú povahu, preto bolo na mieste, aby súd prvej inštancie vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Podľa odvolateľky záver súdu prvej inštancie, týkajúci sa momentu začiatku plynutia premlčacej doby je v rozpore s § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, z ktorého jasne vyplýva, že okamih začatia plynutia premlčacej doby je daný objektívnou skutočnosťou, ktorou je splatnosť tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej veriteľ využil právo žiadať zaplataenie celého dlhu. Odvolateľka poukázala na to, že v ustanovení § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka je vyjadrené osobitné pravidlo pre plynutie premlčacej doby zosplatneného dlhu. Premlčacia doba práva na zaplataenie takto zosplatneného dlhu sa začína skôr ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. Súd prvej inštancie v danom prípade vzhľadom na vznesenú námietku premlčania bol povinný skúmať, pre ktorú neuhradenú splátku, s ktorou bola žalovaná v omeškani viac ako tri mesiace, došlo k využitiu práva zosplatniť dlh právnym predchodcom žalobcu a až po posúdení tejto otázky následne posúdiť premlčanie. Takto súd prvej inštancie však nepostupoval a bez ďalšieho sa len obmedzil na jednostranný úkon veriteľa - zosplatnenie zostatku úveru, ktorý závisí od vôle veriteľa, čím tak došlo k neprípustnému predĺženiu premlčacej doby na prospech žalobcu v rozpore s § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka. Práve ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka je ustanovením chrániacim dlžníka pred možnou snahou veriteľa predlžovať premlčaciu dobu otáľaním s výkonom práva zosplatniť dlh. Uplatnenie práva veriteľa v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka má vplyv na zmenu obsahu záväzku v tom, že sa mení lehoť splatnosti tých splátok, ktoré mali byť splatné v budúcnosti, a ktoré sa stanú splatnými vyhlášením predčasnej splatnosti, avšak začiatok plynutia premlčacej doby je daný okamihom splatnosti tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej veriteľ, t. j. právny predchodca žalobcu využil právo žiadať zaplataenie celého zostávajúceho dlhu, ktorá skutočnosť vyplýva priamo zo zákona (§ 103 Občianskeho zákonníka) a teda ide o objektívnu skutočnosť. Tým, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, resp. si tento nesprávne vyložil, došlo k odopretiu súdnej ochrany žalovanej ako spotrebiteľovi, a naopak paradoxne favorizoval žalobcu, pretože plynutie premlčacej doby neposudzoval od objektívnej skutočnosti, t. j. od splatnosti tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej pôvodný veriteľ využil právo žiadať zaplataenie celého dlhu, ale jej plynutie založil na vóli pôvodného veriteľa, teda na okamihu zosplatnenia zostatku úveru právnym predchodcom žalobcu. Na podporu svojho názoru dala žalovaná do pozornosti súdu rozhodnutia a to rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6 Co 30/2020, zo dňa 18.3.2020, kde sa v bode 13. posledná veta konštatuje „splatnosť predmetného úveru nebola viazaná na jeho zosplatnenie, ale na splatnosť poslednej splátky úveru pred jeho zosplatnením ...“; rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8 Co 112/2018, zo dňa 27.9.2019, v ktorom súd vyslovil právny názor, že premlčacia doba začne plynúť okamihom splatnosti tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej veriteľ využil svoje právo a požiadal o predčasné splatenie celého zostávajúceho dlhu. V rozsudku sa uvádza: „ 6. § 53 ods. 9 Obč. zák.; ktorý bol prijatý na ochranu spotrebiteľa pred neprimerane krátkou dobou, v ktorej od neho mohol veriteľ žiadať zaplatať celý dlh naraz; nemá žiaden vplyv na plynutie doby premlčania podľa § 103 Obč. zák., a preto, ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie, sa rovnako uplatní aj v prípade spotrebiteľských zmlúv tak, že premlčacia doba začne plynúť okamihom splatnosti tej splátky, v dôsledku nezaplatenia ktorej veriteľ využil svoje právo a požiadal o predčasné splatenie celého zostávajúceho dlhu. Ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. len upravuje podmienky uplatnenia práva na predčasné splatenie dlhu veriteľom a poskytuje dlžníkovi možnosť na dodatočné splatenia dlhu, čo nemení nič na skutočnosti, že splátka, pre nesplnenie ktorej veriteľ zosplatní celý dlh po uplynutí 3 mesiacov omeškania dlžníka s jej zaplataením, je tou nesplnenou splátkou, so splatnosťou ktorej § 103 Obč. zák. spája právne následky v podobe začatia plynutia premlčacej doby pre zaplataenie celého dlhu, ktorý sa stal splatným práve v dôsledku omeškania dlžníka s touto nesplatenou splátkou.“ V rozsudku je ďalej uvedené: „7. Preto od splatnosti tejto nesplnenej splátky, a nie až splatnosťou splátky bezprostredne predchádzajúcej splatnosti celého dlhu, plynie premlčacia doba v zmysle § 103 Obč. zák., ktorý viaže začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby na právnu skutočnosť, ktorá zakladá právo domáhať sa splatnosti celého dlhu. bod 8.: Neopodstatnená je argumentácia žalobcu, že žalobou podanou dňa 09.05.2017 bol nárok na zaplataenie zosplatneného úveru uplatnený v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby, pretože premlčacia doba pre predčasné zosplatnenie úveru začala plynúť od 21.6.2014. Uvedené žalobca vyvodzuje zo skutočnosti, že jeho právny predchodca zosplatnil úver ku dňu 19.7.2014 pre nezaplataenie splátky splatnej dňa 20.6.2014. V tomto smere však tvrdenie žalobcu neobstojí, pretože na podklade vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne ustálil, že právny predchodca žalobcu

zosplatnil úver v dôsledku nezaplatenia splátky splatnej dňa 20.3.2014, a preto je správny i jeho záver, že žalobcovi začala plynúť 3-ročná premlčacia doba na podanie žaloby dňom nasledujúcim po dni splatnosti splátky splatnej dňa 20.3.2014, teda dňom 21.3.2014, uplynula dňa 21.3.2017, a pokiaľ bola žaloba súdu doručená dňa 9.5.2017, bol nárok uplatnený po uplynutí premlčacej doby. Správne preto žalobu vzhľadom na žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania zamietol“. Odvolateľka poukázala na to, že v priebehu konania ona ako aj žalovaný uvádzali najstaršiu neuhradenú splátku a to splátku splatnú v 1/2015. Žalovaná dala do pozornosti komentár: Števček, Dulák, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Dobašovič a kol., Občiansky zákonník (I. a II. zväzok), prvé vydanie, 2017, Nakladateľství C. H. Beck, v ktorom sa uvádza: „Vo vzťahu k samotnej dikcii ustanovenia odseku 8 (poznámka: v súčasnosti ide o odsek 9 §-u 53 Občianskeho zákonníka) zákonodarca hypotézu právnej normy ustálil s ohľadom na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, a teda je zrejmé, že spravidla pôjde o peňažné plnenie, ktoré spotrebiteľ realizuje postupnými platbami podľa dohody s dodávateľom. Vo všeobecnosti sa nedá vylúčiť, že uvedené ustanovenie môže byť aktuálne aj v prípade nepeňažného plnenia, čo sa podáva aj zo všeobecnej dikcie § 565 OZ. Podstatné je však to, že ide o prípad plnenia v splátkach, ako výhodu, ktorou disponuje spotrebiteľ pri plnení záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy. Zákonodarca pre konanie dodávateľa a jeho právo vyhlásiť splatnosť celej pohľadávky, a tým na strane spotrebiteľa privodiť stav straty výhody splátok, stanovil kumulatívne zákonné podmienky pozostávajúce z oddialenia výkonu práva dodávateľa a súčasne jeho pozitívneho konania smerujúceho k včasnému upozorneniu na uplatnenie svojho práva podľa § 565 OZ. V poradí prvá z kumulatívnych zákonných podmienok ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Možno považovať za pozitívne, že zákonodarca opustil počet splátok, s ktorými má byť spotrebiteľ v omeškaní a podmienku koncipoval vzhľadom na konkrétnu lehotu a plynutie času od omeškania so splátkou. Ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená. Vzhľadom na povahu dikcie treba podľa našej mienky odsek 8 vykladať spôsobom, že dodatočné uhradenie omeškanej splátky spotrebiteľom oneskorene konzumuje právo dodávateľa na jednorazové zosplatnenie pohľadávky. Tento právny záver možno odobriť aj vzhľadom na dikciu § 565 OZ, ktorá rovnako časovo limituje dodávateľa vykonať jednorazové zosplatnenie pohľadávky. Keďže ustanovenie odseku 8 (poznámka: v súčasnosti ide o odsek 9 §-u 53 Občianskeho zákonníka) malo predstavovať výhodnejší právny režim oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa odseku 8 môže dodávateľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť a len za predpokladu, že omeškanie (s prvou) splátkou trvá. Ak uvádzame prvú splátku, máme tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka, napr. v prípade, ak sa spotrebiteľ omešká s tromi po sebe idúcimi splátkami, rozhodujúca bude v poradí prvá omeškaná splátka“. Odvolateľka poukázala na to, že v priebehu konania konštatovala, že právny predchodca žalobcu tzv. poslednou výzvou pred zosplatením zo dňa 15.5.2015, upozorňoval žalovanú na uplatnenie práva zosplatniť úver a že v čase zasielania tejto poslednej výzvy bola žalobkyňa v omeškaní po dobu viac ako troch mesiacov so splátkami: za mesiac február 2015, marec 2015, apríl 2015, pričom toto omeškanie pretrvávalo aj po výzve a trvalo aj v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo dňa 1.9.2015. Podľa odvolateľky nie je zrejmé, prečo súd v odôvodnení rozhodnutia v bode 49. konštatuje, že žalobca správne namietal, že bolo preukázané a tiež nebolo zo strany žalovanej namietané, že táto bola v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (31.8.2015) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalovaná počas celého konania a aj písomne vo svojom vyjadrení poukazovala na to, že bola v omeškaní so splátkami od 1/2015 až do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

4. Ani žalobca, ani žalovaná vyjadrenie k odvolaniu druhej strany proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodali.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu a žalovanej nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. januára 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody

neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

6. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a vo zvyšku zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o čiastočnom vyhovení žalobe a jej zvyšnom zamietnutí. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobcu a žalovanej.

9.1. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva neobsahovala podstatnú náležitosť a to termín konečnej splatnosti úveru. Dôvodil, že v zmluve nebolo možné určiť termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže bola uzavretá na dobu neurčitú. Poukázal na to, že povolené prečerpanie je druh spotrebiteľského úveru, vďaka ktorému môže dlžník čerpať financie z účtu bankového subjektu aj nad rámec dlžníkovho aktuálneho zostatku, povolené prečerpanie môže dlžník splácať naraz alebo priebežne postupným vkladáním finančných prostriedkov na jeho účet. Na základe toho nie je pri uzatvorení zmluvy zrejmé, akú sumu bude dlžník reálne čerpať, aká bude výška splátky dlžníka, dokedy bude dlžník povolené prečerpanie využívať a tým určiť termín konečnej splatnosti. Odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci nebol sporný spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, ktorý bol založený medzi žalobcom a žalovanou uzavretím zmluvy o povolenom prečerpaní finančných prostriedkov na osobnom účte, ktorá podľa právnej úpravy v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. musela obsahovať zákonom stanovené náležitosti (§ 10 citovaného zákona). Obligatórnou náležitosťou zmluvy je aj doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a je jednoznačné, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu tieto náležitosti neobsahovala. Pokiaľ by mala byť žalovaná ako spotrebiteľ o týchto náležitostiach informovaná vo VOP, podľa názoru odvolacieho súdu uvedené podmienky majú charakter formulárového dojednaní a tieto skutočnosti sú tak zakotvené nie do individuálneho dokumentu, ale do dokumentu formulárovej povahy, vyhotoveného vo viacerých prípadoch, obsahujúceho iba zovšeobecnené údaje a informácie. Tento dokument nezohľadňuje individuálny charakter konkrétneho zmluvného vzťahu. K argumentom uvedeným žalobcom v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že podstatným je skutočnosť, že vnútroštátna právna norma - zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy výslovne ustanovila, že obligatórnu náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania obsahovať. Vykonané dokazovanie preukázalo, že v zmluve táto zákonom vyžadovaná náležitosť uvedená nebola, následky absencie upravuje § 11 ods. 1 písm. c), v

spojení s písm. b) citovaného zákona tak, že úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. V súhrne uvedených súvislostí tak odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny.

9.2. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že suma 133,77 €, ktorú súd prvej inštancie ustálil ako istinu, na ktorú sa vzťahuje námietka premlčania, uplatnená v konaní žalovanou, nie je istina a nemožno ju započítať na sumu čistej istiny vo výške 970,18 € určenej rozdielom medzi výškou čerpaných a uhradených finančných prostriedkov. Dôvodil, že sumu 133,77 € tvorí len úrok z úveru a úrok z omeškania, uvedené síce jednoznačne nešpecifikoval, avšak táto skutočnosť je zrejmá z predloženej platobnej histórie. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že ku dňu 14.5.2015 podľa poslednej výzvy na úhradu pohľadávky (výzva zo dňa 15.5.2015 na č. I. 37 spisu) bola žalovaná v omeškaní so zaplatením splátok v celkovej výške 133,77 € (podľa výzvy na č. I. 37 uvedená suma predstavuje splátku vrátane príslušenstva). Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že súd prvej inštancie na pojednávaniach dňa 3.9.2019 (zápisnica na č. I. spisu 123 a nasl.) a dňa 30.10.2019 (zápisnica na č. I. spisu 141 a nasl.) vyzval žalovaného, aby súdu oznámil, aká bola výška splátok úveru v období od 14.5.2015 do 1.9.2015, vrátane splatnosti splátok, výšky mesačnej splátky s jej rozčlenením na sumu započítavanú na istinu, úrok, prípadne úrok z omeškania, poplatky alebo iné platby a s akou výškou splátok bola žalovaná v omeškaní ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru s rozčlenením na istinu a príslušenstvo. Žalobca vo svojich podaniach na č. I. spisu 130 a nasl. a 148 a nasl. na takto formulované otázky súdu neodpovedal, neurobil tak ani osobne na pojednávaniach vytyčených v prejednávanej veci. Pokiaľ žalobca v odvolaní v tejto súvislosti poukazoval na predloženú platobnú históriu, z odvolania nie je zrejmé, ktorý listinný dôkaz mal žalobca na mysli, pričom odvolací súd zároveň poukazuje na to, že už v žalobe je žalobca povinný opísať rozhodujúce skutočnosti (§ 132 ods. 1 C.s.p.), ktorých opísanie nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 C.s.p.). Uvedenú odvoláciu námietku preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

10.1. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie v otázke námietky premlčania ňou uplatnenej v konaní, konkrétne začiatok plynutia premlčacej lehoty v prejednávanom prípade.

10.2. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

10.3. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10.4. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

10.5. Dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o splnení dlhu v splátkach (§ 565 Občianskeho zákonníka) dovoľuje veriteľovi, aby od dlžníka požadoval vždy iba zaplatenie tej splátky, ktorá sa stala zročnou (splatnou). Každá zo splátok predstavuje totiž samostatné plnenie, čo je tiež dôvod, pre ktorý pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka samostatne, a to od doby zročnosti jednotlivých splátok. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka ale pripúšťa dohodu medzi veriteľom a dlžníkom, že nesplnením jednej zo splátok sa stane splatným celý dlh. V takom prípade premlčacia trojročná doba pre právo na zaplatenie celého zostávajúceho dlhu začína plynúť odo dňa, keď sa stala splatnou celá nesplnená splátka. Citované ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka modifikuje ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám (ktorou je aj zmluva uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu a žalovanou), a to tak, že podľa citovaného ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok: a/ musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, b/ strata výhody splátok nastáva až po uplatnení tohto práva veriteľom, ktorý môže toto právo uplatniť najskôr po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c/ veriteľ dlžníka upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. T. j.

v prípade spotrebiteľskej zmluvy až po uplynutí trojmesačnej lehoty nastane strata výhody splátok upravená v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka, ak je splnená súčasne podmienka o upozornení dlžníka veriteľom, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky. Ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať splatenie celého dlhu, bol by naďalej oprávnený požadovať len zaplatenie už splatnej splátky. Pred uplynutím uvedenej lehoty nie je veriteľ oprávnený žiadať od dlžníka splnenie celého dlhu naraz. V predmetnej veci si veriteľ uplatnil právo na zaplatenie dlhu naraz listom zo dňa 1.9.2015, celý úver vyhlásil za splatný ku dňu 31.8.2015, keď je zrejmé, že si predmetné

právo uplatnil po uplynutí trojmesačnej lehoty (posledná výzva pred zosplatnením je zo dňa 15.5.2015); keďže žaloba bola podaná na súde dňa 19.8.2018, potom premlčané z dôvodu márneho uplynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby boli len dlžné splátky vyčíslené vo výzve zo dňa 15.5.2015, pred zosplatnením zvyšku dlhu. Je potrebné poukázať aj na to, že ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky (ako to tvrdila v odvolaní žalovaná), došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie podporeným rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 9 Co 44/2018 zo dňa 30.4.2018 ako aj rozhodnutím sp. zn. 15 Co 2016/2019, zo dňa 30.3.2022.

10.6. Na podporu svojich záverov poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 19.10.2021, sp zn. 6 CoCsp 31/2021, v ktorom sa uvádza: „29. Odvolací súd je toho názoru, že v prípade zosplatnenia dlhu, ktorý vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy, nemožno vychádzať z aplikácie ustanovenia § 103 veta druhá OZ bez súčasného zohľadnenia osobitosti vyplývajúcej z novozavedenej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd vychádza z úvahy, že v takomto (špecifickom) prípade pri posúdení začiatku plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu (mimo už splatných splátok) je možné použitie ust. § 103 veta druhá OZ iba za súčasnej aplikácie ust. § 565 OZ a novozavedeného ust. § 53 ods. 9 OZ pri jeho výklade. 30. Daný aplikačný problém vyvstal práve v súvislosti s novozavedeným ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorý tak zasiahol do dovtedy platnej úpravy vychádzajúcej z ust. § 103, v spojení s § 565 OZ, vo vzťahu ku ktorým súdna prax bola jednotná. Predpoklad pre zosplatnenie úveru v zmysle § 565 OZ (v prípade ak sa nejedná o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy) spočíva v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tom prípade, môže veriteľ vyvolať predčasnú splatnosť zostávajúceho dlhu v prvý deň omeškania dlžníka so zaplatením splátky a v tento deň si ho aj uplatniť na súde. Je preto len logické, že práve v tento deň podľa ust. § 103 veta druhá OZ (ktorý odkazuje na ust. § 565 OZ) začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatnenej časti záväzku. 31. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ však zaviedlo novú podmienku pre aplikáciu ust. § 565 OZ, vzťahujúcu sa iba na spotrebiteľské zmluvy, keď možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky je v zmysle tohto ustanovenia posunutá až na dobu po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením tejto splátky (za súčasného splnenia ďalšej podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ - upozornenia dlžníka na možnosť zosplatnenia úveru aspoň 15 dní pred uplatnením tohto práva). Je preto v takomto prípade potrebné zohľadniť, že veriteľ môže vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru až po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, pre omeškanie s ktorou sa stal splatným celý dlh (do splatnosti najbližšej splátky nasledujúcej, ak upozornil dlžníka na túto možnosť aspoň 15 dní pred vyhlásením). 32. Odvolací súd má za to, že pri aplikácii ustanovenia § 103 veta druhá OZ v prípadoch spotrebiteľských zmlúv, nemožno vychádzať iba z doslovného znenia tohto ustanovenia, ale pri jeho výklade je potrebné zohľadniť špeciálnu úpravu obsiahnutú v ust. § 53 ods. 9 OZ, v dôsledku ktorej sa v týchto prípadoch k právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky musí pripojiť aj právna udalosť uplynutia troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením. S takouto ďalšou udalosťou však ust. § 103 OZ (rovnako ako ani § 565 OZ) explicitne nepočíta. 33. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že aj v tomto prípade sa uplatňuje trojročná premlčacia doba stanovená v ust. § 101 OZ a až do uplatnenia práva na zaplatenie celej pohľadávky každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie a veriteľ sa v prípade neplnenia povinnosti dlžníka môže domáhať (na súde) iba zaplatenia už splatných splátok. Je nesporným, že až od uplatnenia práva v zmysle § 565 OZ (v prípade spotrebiteľského vzťahu za splnenia podmienok stanovených v § 53 ods. 9 OZ) sa žalobca môže domáhať na súde zaplatenia celej pohľadávky (celého zosplatneného zostatku dlhu). 34. Vychádza preto z úvahy, že aj vo vzťahu k celému zosplatnenému zostatku dlhu nemožno obísť základné pravidlo stanovené v § 101 OZ, v zmysle ktorého premlčacia doba plynie vždy odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť na súde) po prvý raz. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že pri zosplatnenom zostatku dlhu veriteľ nemohol uplatniť celú pohľadávku skôr, ako došlo k zosplatneniu (využitiu práva podľa § 565 OZ), pričom k takémuto zosplatneniu môže dôjsť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Z uvedeného teda vyplýva, že pre uplatnenie celej pohľadávky (zosplatneného zostatku dlhu) musia byť (okrem ďalších) súčasne splnené dve podmienky, a to, že veriteľ využil svoje právo a požiadal o splatenie celého dlhu (zosplatnil dlh) a zároveň, že dlžník je v omeškani so zaplatením splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace“. V rozhodnutí sa ďalej uvádza: „37. Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade vo vzťahu k celému zostatku pohľadávky premlčacia doba začala plynúť dňa 31.1.2018, t. j. deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej lehoty odo dňa 30.10.2017, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatnenie (dňa 28.2.2018) vyvolala (§ 53 ods. 9 OZ) a uplynula dňom 31.1.2021“.

10.7. Pokiaľ žalovaná v odvolaní dôvodila, že počas celého konania a aj písomne vo svojom vyjadrení poukazovala na to, že bola v omeškaní so splátkami od 1/2015 až do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, odvolací súd uvádza, že využitie postupu podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka je právom veriteľa a nie jeho povinnosťou. Odvolacie námietky žalovanej preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

11. Žalovaná podala odvolanie aj proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd ako vecne a právne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj v tomto výroku, keď súd prvej inštancie, vzhľadom na pomer úspechu strán sporu, určil správne rozsah nároku žalobcu na náhradu trov konania, svoje rozhodnutie o náhrade trov konania ako aj výpočet náležite odôvodnil, poukazujúc na použité ustanovenia C.s.p.

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny v celom rozsahu potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 2, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca ani žalovaná neboli v odvolacom konaní úspešní, pričom neúspech jednej strany bol zároveň úspechom druhej strany v odvolacom konaní, preto ani jednej zo strán odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).